

— защото азъ му дадохъ само възможността да се прослави . . .

Донъ Педро се наведе близо до лицето на маркезе и пришепна въ очитѣ му: вий ще ми бждете много задълженъ, ако ми дадете възможността да прославя още веднажъ: този пътъ васъ самия. — И съ звученъ жестъ, той постави спокойно бледата си ржка върху бѣлия емайль на шпагата; когато той отстъпи за да вземе позитура, маркезе бѣ изчезналъ; въ дъното на страничния коридоръ се виждаше какъ той подава ржка на лелята си, после той се поклони и заговори бързо: лелята, обаче, бѣ възмутена срѣдъ кринолината си, подобно монгол-фиеръ отнасянъ отъ виолетови бури.

Тогавя малката маркиза въздъхна. Тя погледна Донъ Педро съ яснитѣ си очи и се засмѣ тихо. Въ залата стана шумно, роякъ пажове заобиколиха дамйтѣ въ декоративни пози, перукитѣ посребряваха розитѣ на лицата имъ, нѣколко кавалери пробиха цвѣтния водолей съ тежкия огънь на атлазенитѣ си дрехи. Внезапно обоитѣ започнаха въ унисонъ нѣжно рондо, цигулкитѣ учено вплетоха въ мелодията тънкитѣ си цвѣтя: балтъ продължаваше. Паркетътъ политна въ първитѣ бразди на ритма, начупенъ въ свѣткавицитѣ на стлпкитѣ, повтарящъ ехото на костюмитѣ, срѣдъ арабескитѣ му избухваха, пламнали въ кристалъ, отраженията на канделабритѣ, сякашъ виещи се цвѣтове отъ свѣтлина. Малката маркиза, обаче, бѣ замислена.